

ՊԱՐՊՈՒԱՆ ԳԵՐԵՋՄԱՆԸ

Քաղաքը սուրբ կը նիրհէր, անմղձաւանջ ու լռիւն,
 Խոնջած կարծես արիւնի գիներբուէն մոլեռանդ:
 Նոր՝ արեալոյսը սրփռած էր հրաշեսիլ իր ոսկին
 Հեռուն պառկած լեռներու կողերուն վրայ գահաւանդ:

Զարաբերուկ լրոտրեան գահանդամին մէջ դրժխեմ,
 Խրնկաբեր սուրբ կիներուն քափօրն յանկարծ առաւ կանգ՝
 Հոն ուր խաչեալն էր քաղուած: Բայց զլուրած էր մեծն այն վէմ...
 Ու գերեզմանն էր քափուր...: Հսուգութիւնն քէ խաբկանք...

Խռով մ'անոնց սիրքը մղձակեց: Հոս չէ՞ր հանգիստն իր վերջին,
 Ուր դրին ճանջուած իր մարմինը՝ մտերիմներն իր աննենգ,
 Բայց սա ծալուած վարձամակն, ու կըսաներն այդ ներքին,
 Զե՞ն մեր սիրոյն ընծաներն, մեր մասներուն գործն ու հէնք:

Ու մինչ անոնք իրարու կը հարցնէին սրտաքափ՝
 Թէ որո՞ւն ձեռքն ամբարիշտ շուրջ էր զայն իր կայէն,
 Զուարթասեփի հեռեակի մ'ազդումէն յա՛նկարծ ըսքափ
 Լըսեցին ձայն մը. Յարեաւ Տէրը փառօ՛ղ լուսեղէն:

Ողջո՞յն եղ, ով գերարփի լոյսին դուն սուրբ յաղթանակ,
 Ուր կը վանես իսպառ մութը դանդիւրի գիւտին,
 Պրօական ես դուն հրաբներու, անմահութեան նրբիսակ,
 Ուր կը բանաս մեր առջեւ հանդերձեալի փակ ուղին:

Լուսապայծառ յարութիւն, նոր կեանքի քաղցր առաւօտ
 Ուր կը հեղուս քու շողերդ մըսածումին մէջ երկբայ,
 Գերեզմանի ծիրէն դուրս ծագող շիւին անծանօթ՝
 Յաւերժափայլ ջահն ես դու, հոգիներուն ռահվիրայ:

Իզուր դարեր մարդկութիւն հարցափորձեց սիրս ի հեծ
 Ամպն ու մըլուռն անբախանց անդենական աշխարհին.
 Ժամանակի գոգն անհուն, գերեզմանի եզրին յեց,
 Լայնափեռեկ կը բացուէր միշտ մութին վիհն ահա լին:

Պարապութիւնը շրմին նոր էջ մ'ահա կը բանայ
 Մեծ խորհուրդի մասեանէն՝ ապագայի մէջ պահուած,
 Գերեզմանի մոայլը քանձը, արարչութեան խոյն նըսկայ
 Աղօթքի մը պէս միսիք, կ'ընթեռնուն մարդն ու Աստուած:

Պարապութիւնը շրմին քո՛ղ զարմացնէ դաւադիր
 Կայիափաներ, Պիղատոս, ու ըսկեպսիկն այս դարուն,
 Ամբոցն է ան Քրիստոնեայ դաւանանքին երկնածիր,
 Իր խորքին վրայ կը կանգնի մեր հաւասքին անւարժ սին:

ԵՂԻՎԱՐԴ